

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 214/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 3 a čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 1 So/26/2014 a jeho rozsudkom z 24. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 3 a čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej aj „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní sp. zn. 1 So/26/2014 a jeho rozsudkom z 24. februára 2015.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je postup najvyššieho súdu, ktorý v rozsudku sp. zn. 1 So/26/2014 z 24. februára 2015 zmenil rozsudok Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 Sp/35/2013-44 z 13. decembra 2013 a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne – ústredia (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) č. 6537-43/2013-BA z 19. apríla 2013 o tom, že sťažovateľ nemá nárok na úrazovú rentu z titulu choroby z povolania zo systému slovenského sociálneho zabezpečenia.

Ako z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, sťažovateľ si nárok na úrazovú rentu uplatnil na základe hlásenia choroby z povolania a ohrozenia chorobou z povolania vystaveného (ďalej len „hlásenie“) Klinikou pracovného lekárstva a toxikológie LF UK a UNB v Bratislava (ďalej len „klinika pracovného lekárstva“) z 5. mája 2011, v zmysle ktorej bol dátum prvého zistenia choroby z povolania určený na 11. november 2010. Žiadosť bola Sociálnej poisťovni – pobočke [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pobočka“) doručená 12. mája 2011.

Na základe námietky vtedy posledného zamestnávateľa sťažovateľa, spoločnosti [REDAKOVANÉ] (od 10. januára 2012 [REDAKOVANÉ]; od 3. decembra 2015 spoločnosť zrušená, výmaz 20. januára 2016), ktorou namietal svoju zodpovednosť za uvedenú chorobu z povolania, Sociálna poisťovňa začala preverovať dátum vzniku choroby z povolania, a teda aj zodpovedného zamestnávateľa. Vtedy posledný zamestnávateľ sťažovateľa poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ uňho pracoval len od 1. júla 2010 do 20. augusta 2010, pričom za túto dobu nemohli nastať podmienky na to, aby u sťažovateľa vznikla diagnostikovaná choroba z povolania. Ďalej sa odvolal na stanovisko Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v [REDAKOVANÉ] z 19. apríla 2011, ako aj na stanovisko [REDAKOVANÉ], odborného lekára ušného, nosného, krčného z [REDAKOVANÉ] z 30. júla 2009, v ktorom [REDAKOVANÉ] skonštatoval ťažkú perцепčnú nedoslýchavosť obojstranne s tým, že straty už prekročili hranicu uznania z choroby z povolania o 29,1%. Na základe vzniknutých rozporov a žiadosti [REDAKOVANÉ], Sociálna poisťovňa prerušila konanie o úrazovej rente sťažovateľa. Následne

klinika pracovného lekárstva vydala hlásenie z 2. mája 2012, ktorým zrušila hlásenie z 5. mája 2011 a ako dátum zistenia choroby z povolania uviedla 30. júl 2009. Zamestnávateľa neuviedla názvom, len sídlom „[REDAKOVANÉ]“. Potom 6. júna 2012 vydala klinika pracovného lekárstva ešte jedno hlásenie, v ktorom opravila údaje o zamestnávateľovi (zodpovednom subjekte) tak, že uviedla [REDAKOVANÉ].

Na základe týchto údajov Sociálna poisťovňa rozhodla o nepriznaní nároku sťažovateľa na úrazovú rentu na základe záveru, že zodpovedný zamestnávateľ je [REDAKOVANÉ] (do 13. augusta 2008 [REDAKOVANÉ], pozn.), ktorý má a aj v čase vzniku choroby z povolania mal sídlo v [REDAKOVANÉ]. Tento právny záver najvyšší súd vyhodnotil ako správny a dostatočne podložený, keď rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutie Sociálnej poisťovne potvrdil.

Konaniu a rozhodnutiu Sociálnej poisťovne sťažovateľ vytkol, že sa nevysporiadala s existenciou viacerých posudkov vystavených klinikou pracovného lekárstva, ako ani s jeho námietkami voči podkladom rozhodnutia, ktoré označil za prekvapivé. Vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu bol sťažovateľ toho názoru, že dospel k nesprávnym zisteniam, keď nesprávne posúdil jeho námietky uvedené v opravnom prostriedku [§ 250l a nasl. OSP, § 195 ods. 4 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“)], resp. sa nimi vôbec nezaoberal, čím neposkytol riadne a presvedčivé odôvodnenie svojho rozsudku. Samo zistenie skutkového stavu označil sťažovateľ za rozporné s obsahom spisov.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky... na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských právach a základných slobôd... na primerané hmotné zabezpečenie... podľa čl. 35 ods. 3 Ústavy... a čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky... vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. 2. 2015, sp. zn. ISo/26/2014, porušené bolo.

...Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. 2. 2015, sp. zn. ISo/26/2014 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

... [redacted] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.000 eur, ktoré je mu povinný vyplatiť Najvyšší súd Slovenskej republiky...

... Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [redacted] [redacted], trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, na účet jeho právneho zástupcu [redacted] [redacted], a.s. a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 35 ods. 3 ústavy občania majú právo na prácu. Štát v primeranom rozsahu hmotne zabezpečuje občanov, ktorí nie z vlastnej viny nemôžu toto právo vykonávať. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

Podľa § 88 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) poškodený má nárok na úrazovú rentu,

ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 (ďalej len „pokles pracovnej schopnosti“) a nedovršil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Podľa § 195 ods. 4 Zákonníka práce za škodu spôsobenú zamestnancovi chorobou z povolania zodpovedá zamestnávateľ, u ktorého zamestnanec pracoval naposledy pred jej zistením v pracovnom pomere za podmienok, z ktorých vzniká choroba z povolania, ktorou bol postihnutý. Choroby z povolania sú choroby uvedené v právnych predpisoch o sociálnom zabezpečení (zoznam chorôb z povolania), ak vznikli za podmienok v nich uvedených.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti rôznym spôsobom (rozpor zistenia s obsahom administratívneho spisu, prekročenie právomoci Regionálnym úradom verejného zdravotníctva, ľubovôľou kliniky pracovného lekárstva pri vydávaní druhého a tretieho hlásenia, spochybnenie oprávnenia Sociálnej poisťovne žiadať vydanie nového hlásenia, nesprávne právne posúdenie vecí Sociálnou poisťovňou) napáda vecnú a právnu správnosť záveru o tom, ktorý z bývalých zamestnávateľov sťažovateľa je zodpovedným zamestnávateľom vo vzťahu k jeho chorobe z povolania. Zodpovedanie tejto otázky je dôležité pre určenie právomoci samej Sociálnej poisťovni, pretože zodpovednosť skoršieho z nich, spoločnosti [REDAKOVANÉ], so sídlom v [REDAKOVANÉ], u ktorého bol sťažovateľ zamestnaný od 1. októbra 2003 (vtedy [REDAKOVANÉ]) do 30. júna 2011, zakladá právomoc orgánov [REDAKOVANÉ] na konanie a rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa. Tieto námietky boli obsahom aj jeho opravného prostriedku.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07).

Ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a konania predchádzajúceho jeho vydaniu ústavný súd konštatuje, že jeho odôvodnenie je dostatočné a zrozumiteľné. Najvyšší súd podľa ústavného súdu dostačujúco vysvetlil, prečo vyhodnotil ako nesprávny záver krajského súdu a potvrdil opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pričom jeho závery možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Vo svojom rozsudku najvyšší súd v súlade s § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvou vetou OSP a § 211 ods. 2 OSP uviedol podstatné obsahy odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu, odvolania Sociálnej poisťovne, ako aj vyjadrenie sťažovateľa k podanému odvolaniu. Na ich základe, ako aj z obsahu pripojeného administratívneho spisu skonštatoval skutkový priebeh konania pred Sociálnou poisťovňou. Jej právne závery konfrontoval s vlastnými zisteniami a relevantnými zákonnými

ustanoveniami. Spôsob, akým tak učinil, súčasne reagoval na námietky sťažovateľa obsiahnuté ako v jeho viacerých podaniach a vyjadreniach v konaní pred Sociálnou poisťovňou, opravnom prostriedku podľa § 250l a nasl. OSP, vyjadrení k odvolaniu Sociálnej poisťovne, a napokon aj v tu prejednáwanej sťažnosti.

Ústavný súd nepovažuje za relevantné námietky sťažovateľa voči úvahe najvyššieho súdu, keď ako relevantné podklady na vydanie rozhodnutia Sociálnej poisťovne akceptoval stanovisko Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v [REDACTED] z 19. apríla 2011, ako aj hlásenie zo 6. júna 2012 a potvrdenie prednostu kliniky pracovného lekárstva z 10. januára 2013 a uzavrel, že „*odporkyňa (Sociálna poisťovňa, pozn.) vydala vo veci zákonné rozhodnutie, ktoré nebolo v priebehu konania pred správnym orgánom žiadnym právne relevantným spôsobom spochybnené*“.

Pre účely komplexnejšieho posúdenia okolností, za ktorých malo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa a účely overenia opodstatnenosti ním vznesených námietok si ústavný súd vyžiadal spis Sociálnej poisťovne vedený vo veci sťažovateľa.

Ústavný súd poznamenáva, že Sociálna poisťovňa je okrem iného povinná pri svojom rozhodovaní vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu (§ 209 ods. 1 zákona o sociálnom poistení). Z toho vyplýva, že po tom, ako sa určenie dátumu vzniku choroby z povolania sťažovateľa a zodpovedného zamestnávateľa stalo sporným, mala nielen právomoc, ale aj povinnosť na základe dostupných listín a aj opätovnými dopytmi na kliniku pracovného lekárstva spoľahlivo ustáliť obe tieto skutočnosti. Namietané stanovisko Regionálneho úradu verejného zdravotníctva pritom nepredstavuje ten jediný podklad na ustálenie záverov o dátume vzniku choroby z povolania a určení zodpovedného zamestnávateľa, je len jedným z podkladov na preverenie pôvodných zistení; vo vzťahu k jednotlivým hláseniam kliniky pracovného lekárstva sťažovateľ namietal legálnu neexistenciu „opravného hlásenia“, avšak akceptovanie jeho námietky by viedlo k negácii požiadavky úplného zistenia skutočného stavu veci v konaní pred Sociálnou poisťovňou. Ako z obsahu sťažnosti, jej príloh, ako aj vyžiadaného administratívneho spisu Sociálnej poisťovne vyplynulo, sťažovateľ však nikdy nespochybnil vyšetrenie [REDACTED] z 30. júla 2009, v ktorom bolo konštatované poškodenie sluchu presahujúce

hodnoty pre chorobu z povolania a na základe ktorého bol následne uznaný za čiastočne invalidného.

Ústavný súd tiež poukazuje na „Zápisnicu z konania podľa § 189 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení“ z 11. augusta 2011 vedeného Sociálnou poisťovňou, pobočkou [REDACTED] o nahliadnutí do spisu týkajúceho sa poistnej udalosti č. 111601100234, pre účely ktorého sa na pobočku dostavil sťažovateľ. Z obsahu zápisnice vyplýva, že sťažovateľ bol oboznámený s listinami v spise, ako aj s tým, že spoločnosť [REDACTED], ktorá je na hlásení kliniky pracovného lekárstva z 5. mája 2011 uvedená ako organizácia, kde choroba z povolania vznikla, neoznámila poistnú udalosť podľa § 231 ods. 1 písm. g) zákona o sociálnom poistení, a z toho dôvodu ju pobočka predvolala na ústne konanie s cieľom zisťovania presného a úplného zisťovania skutkového stavu. Ďalej sa v zápisnici okrem iného. uvádza: „[REDACTED] považuje za potrebné uviesť vo veci toto stanovisku: niekedy v roku 2006 som začal pociťovať šumenie a silné šelesty. ... Za dobu, kedy som pracoval v [REDACTED], teda subjektu z [REDACTED], som nikdy nebol poslaný na ušné vyšetrenie, Chcem povedať a predkladám k tomu dohody s českým zamestnávateľom [REDACTED], že môj pracovný pomer bol stále predlžovaný na krátke trojmesačné obdobia, teda na dobu určitú, ale v konečnom dôsledku som prácu ako obsluha stavebných strojov z časového hľadiska vykonával sústavne asi od 2003 do 2005. Pred rokom 2003 som pracoval tiež u českých zamestnávateľov a pracovné zmluvy o tom som doložil. Poukazujem na poukaz na vyšetrenie od [REDACTED], ktorý nemá dátum a podľa ktorého som bol odoslaný na vyšetrenie do [REDACTED] na Kliniku chorôb z povolania z dôvodu ťažkej nedoslýchavosti mňa ako strojníka. Pretože na poukaze nie je dátum, nechal som si obálku, kde je dátum 3. 9. 2010, z ktorého vyplýva, že až vtedy mi bol doručený tento poukaz na vyšetrenie. Originály poukazu a obálky sa vracajú [REDACTED] z dôvodu, že v spise sa nachádzajú fotokópie. Takže firma zámerne so mnou zmenila pracovnú zmluvu s firmou [REDACTED] aby sa vyhli zodpovednosti za chorobu z povolania, na ktorú ma neodoslali ešte v [REDACTED], kde bola zistená 30. 7. 2009. Mám na mysli správu [REDACTED]. K [REDACTED] som sa dostal tak, že firma [REDACTED] nás viacerých pracovníkov vyslala na lekárske vyšetrenie na [REDACTED]. Tam nám robili viacero vyšetrení: EEG vyšetrenie, neurologické vyšetrenie, interné vyšetrenie, ušné

vyšetrenie, RTG. Tieto vyšetrenia dal urobiť zamestnávateľ z dôvodu, že nás zamestnancov chcel vyslať pracovať pre [REDACTED], t.j. stále sa jednalo a malo ísť o českého zamestnávateľa. To vyslanie mojej osoby na práce pre [REDACTED] sa začalo od 6. 10. 2009. Tam som pracoval na tomto pracovisku do 20. 8. 2010. Ale v dobe od 1. 7. 2010 do 20. 8. 2010 som už mal uzavretý pracovný pomer so slovenským zamestnávateľom [REDACTED] bez vstupnej prehliadky lekára. ... Zároveň predkladám so spisu, že sa stávam invalidným od 30. 7. 2009, a to posudok o invalidite, podľa ktorého táto je pre obojstrannú ťažkú percepčnú neslychavosť s poklesom pracovnej schopnosti 35%. Rozhodnutie o priznaní invalidného dôchodku mi nebolo ešte doručené. Prekladám do spisu posledné vyšetrenie vlani 11. 11. 2010 u ušného od [REDACTED].

[REDACTED] “ Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ bol jednak oboznámený s tým, že Sociálna poisťovňa bude ďalej skúmať moment vzniku (prvého zistenia) choroby z povolania, ako aj s tým, že [REDACTED], spochybnil svoju zodpovednosť. Súčasne z jeho výpovede vyplýva, že si bol vedomý možnosti skoršieho vzniku choroby z povolania s ohľadom na absolvované lekárske vyšetrenia a ich závery a následky. Nemožno preto priznať relevanciu tvrdeniam sťažovateľa o prekvapivých záveroch vychádzajúcich z hlásení kliniky pracovného lekárstva, v ktorých je prvé zistenie choroby z povolania datované na 30. júl 2009.

Ak možno rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu Sociálnej poisťovne niečo vytknúť, je to skutočnosť, že nekonfrontoval námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní s už citovanou zápisnicou, keďže sťažovateľ sa v neskorších podaniach adresovaných jednak Sociálnej poisťovni, ale aj v žalobe a podaniach v konaní pred správnymi súdmi vyjadruje spôsobom nereflektujúcim tieto jeho vyjadrenia.

Napriek už uvedenej výhrade je namieste skonštatovať, že rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený, a ústavný súd teda nie je oprávnený a ani povinný jeho postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04). Navyše, v tejto situácii ani nemá dôvod do právneho názoru najvyššieho súdu zasiahnuť.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov všeobecného súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia týchto právnych predpisov najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje. Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal a aj citoval relevantné rozhodnutia ústavného súdu, ktoré sa na danú vec vzťahujú.

S poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), nezistiac možnosť porušenia uvedeného práva rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 So/26/2014 z 24. februára 2015 ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 3 a čl. 39 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z ústavy čl. 20 ods. 1 ústavy (a tiež právo podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), čl. 35 ods. 3 a čl. 39 ods. 1, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd

súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07). Z uvedeného dôvodu s ohľadom na zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti sťažovateľa v časti namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto zvyšnej časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa z hľadiska možnosti porušenia jeho označených základných práv vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 25 ods. 2 zákon o ústavnom súde odmietol, nezaoberal sa jeho ďalšími návrhmi vrátane návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2016